

Pony Tím

Vráť mi môjho poníka

Kto si nechá
krásneho poníka?

Jeanne Betancourt

Pony Tím

Vrát' mi môjho poníka

Jeanne Betancourt

Ilustroval Paul Bachem

VYDAVATEĽSTVO
ARKUS

PONY PALS 4: Give Me Back My Pony
Copyright © 1995 by Jeanne Betancourt
Illustrations copyright © 1995 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with
Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Translation © by Tomáš Mečíř, 2014
Slovak edition © by ARKUS, 2014

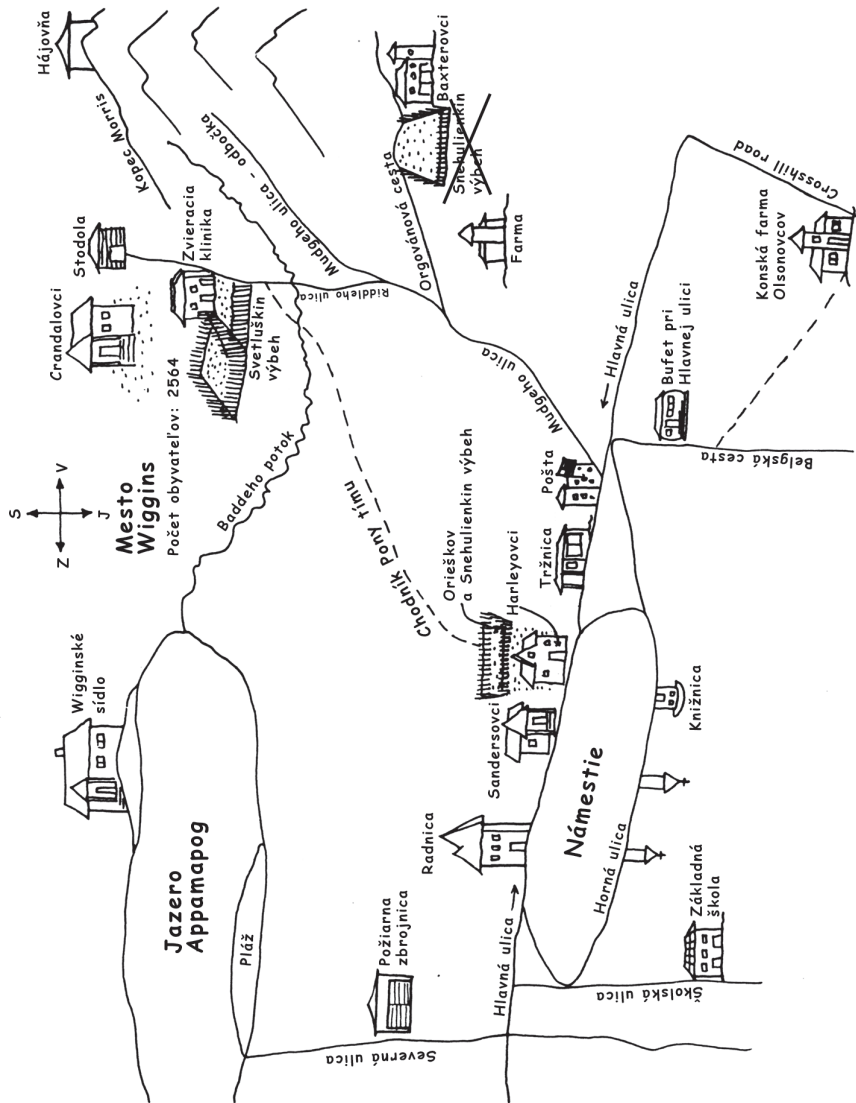
Z anglického originálu Give Me Back My Pony,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc. v roku 1995,
preložil Tomáš Mečíř.
Vydal ARKUS, s.r.o., Senica, v roku 2014
ako svoju 327. publikáciu.
Prvé vydanie

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese:
www.vydarkus.eu

Pre môjho synovca Chasea

Autorka ďakuje svojim učiteľkám jazdenia, Linde Bushnell z Fair Weather Farm a Jeannette van Mill z Moles Hill Farm.

Vďaka patrí aj Elvii Gignoux a Helen Perelman za ich pomoc pri úprave rukopisu.

Posledná jazda po chodníku

Lulu Sandersová zatvorila sedlový vak a náhli-vo vyšla zo zadných dvier. Bol prvý deň letných prázdnin a dievčatá z Pony tímu sa mali stretnúť na svojom chodníku, kde strávia celý deň so svojimi poníkmi.

Keď Lulu preliezala plot pastviny, jej poník, Snehulienka, už tam bol, aby ju privítal.

„Mám ťa rada, Snehulienka,“ povedala Lulu a objala bieleho poníka.

Anna Harleyová, ktorá bývala vedľa, tiež preliezla plot. Ibaže jej poník sa k nej nerozbehol. Orišek sa namiesto toho rozbehol opačným

smerom. Z poníkov Pony tímu bol najhravejší a s Annou sa rád zabával hrou, pri ktorej predstieral, že sa nechce dať chytiť.

Lulu pomohla Anne chytiť Oriška a potom dievčatá poníky vyčistili a osedlali. Napokon vyrazili na chodník, ktorý bol dlhý jeden a pol míle a ktorý spájal ich výbeh s výbehom Pam Crandalovej.

Pam a Svetluška sa s nimi stretli práve v polovici chodníka Pony tímu.

„Je dosť horúco, takže aby sme mohli vziať poníky k jazeru,” navrhla Pam.

„Skvelé!” zaradovala sa Anna. „Toto leto to bude po prvý raz. Som si istá, že vo vode sa im bude veľmi páčiť.” Dievčatá nasmerovali poníky na pozemok Wigginsovcov. Odtiaľ viedol chodník až k jazeru Appamapog.

Keď dorazili k jazeru, Snehulienka začala rozihrane hrabať nohou v mokrom piesku. Lulu ju pohybmi lýtok a bedier primäla k tomu, aby išla priamo do vody. Snehulienka s erdžaním vkročila do chladného jazera. Anna ju nasledovala na

Orieškovi. Pokiaľ ide o Svetlušku, tá sa pri vstupe do jazera správala opatrnejšie. Keď však videla, ako Oriešok a Snehulienka veselo poskakujú dokola v plytkej vode, vošla do nej tiež. Voda špliechala poníkom okolo nôh a dievčatá sa smiali a kričali.

Keď sa pohrali v jazere, Pony tím sa najedol a poníky si zatiaľ zdriemli pod stromami. Dievčatá sa zhodli na tom, že jazero je skvelým novým miestom na to, aby sa tam mohli zabávať aj s poníkmi.

„Mali by sme sem ísť aj zajtra,” navrhla Pam.

„Počula som v rádiu, že zajtra bude ešte teplejšie ako dnes,” vyhlásila Lulu.

„Budeme sem chodiť celé le...” Anna sa v polovici slova zháčila. Dievčatá z Pony tímu si vymenili smutné pohľady. Spomenuli si, že Lulu už čoskoro nebude mať poníka. Teraz sa už totiž každým dňom mala vrátiť domov z internátnej školy Snehulienkina *skutočná* majiteľka, Rema Baxterová. Lulu potom bude musieť Snehulienku vrátiť. Spomenuli si aj na to, že Lulu sa veľmi skoro odsťahuje.

„Vôbec nemôžem uveriť tomu, že tu už nebudeš, Lulu,” podotkla Anna. „Bez teba tu už nič nebude také ako doteraz.”

„Lulu, vieš už, kde ty a tvoj otec budete bývať?” spýtala sa Pam.

„Ešte nie,” odpovedala Lulu. „Avšak pravdepodobne to bude nejaké miesto, ktoré je odtiaľto poriadne ďaleko. Ako napríklad Afrika. Ocko najradšej píše o veľkých zvieratách, ako sú, povedzme, slony.”

Lulu bývala so starou mamou, zatiaľ čo jej otec pracoval v Brazílii na výskumnom projekte, ktorý sa zaoberal životom vo voľnej prírode v amazonskej džungli. Lulina mama zomrela, keď mala Lulu štyri roky. Lulu však kvôli tomu, že nemala mamu, príliš nesmútila, pretože mala veľmi pekný vzťah s otcom. Bola rada, že čoskoro budú opäť spolu. Lenže zároveň to znamenalo aj to, že bude musieť opustiť mestečko Wiggins a Pony tím.

„Nech už pôjdeš kamkoľvek,” poznamenala Pam, „veľmi dúfam, že tam budú mať poníky.”

„Nijaký poník mi nebude môcť nahradiť Snehulienku,” odvetila Lulu.

Po jedle dievčatá znova založili poníkom uzdy, vysadli a zamierili späť na chodník Pony tímu.

„Ale no tak, veď nebud’te smutné,” povedala Lulu priateľkám. „Kým som ešte tu, zabávajme sa tak veľa, ako sa len dá.” Potom popohnala Snehulienku do poklusu.

Anna a Orišek tiež začali klusať. „Budeme jazdiť po chodníku každý deň,” zakričala Anna.

Pam a Svetluška klusali vedľa Anny a Oriška. „A prespávať budeme v stodole,” dodala Pam.

Keď Pony tím zišiel z chodníka Pony tímu a zamieril k domu, kde bývala Pam, Lulu uvidela, ako priamo k nim bežia päťročné dvojčatá Crandalovcov, Jack a Jill.

„Lulu, volala tvoja stará mama. Telefonoval jej Remin otec a pýtal sa, kde je Snehulienka,” kričala Jill.

„Máš priviesť Snehulienku späť hneď teraz,” kričal Jack.

Pani Crandalová pristúpila k Lulu a Snehulienke a podrobne jej všetko vysvetlila. Rema Baxterová sa mala hneď v nasledujúci deň vrátiť domov z internátnej školy. Baxterovci už postavili okolo výbehu nový plot a objednali krmivo a slamu. Kvôli Reme chceli, aby sa Snehulienka zabývala na ich vlastnej lúke a v ich vlastnej stajni.

„Zdalo sa, že pán Baxter sa hnevá kvôli tomu, že ťa nemohol celý deň zohnať,“ dodala pani Crandalová. „Takže radšej by si tam Snehulienku mala hneď dopraviť.“

Lulu počúvala pani Crandalovú a zároveň si pri-tlačila líce k Snehulienkinmu teplému, hladkému krku. Myslela na to, aké skvelé bolo zabávať sa ráno v jazere a jazdiť po chodníku. Dnes absolvovala po chodníku svoju poslednú jazdu, a ani len o tom nevedela.

